

FELTÁMADÁS

Irtta HORDÓSY IVÁN

Jézus Krisztus hatalmas műve, dicsőséges és diadalmas bekoronázása a feltámadás, a husvét ünnepe. Az Isten megszületett Fia ezért a napért szállott a földre mindenkifölött, egyszerű születése, életének világformáló tanai, jótettei és isteni csodái, szenvedése — együttvéve mind csak állomásokat, stációkat jelentenek azon az úton, mely a kálváriához, a kereszthez, a Szent Sírhoz és a mennybemenetelhez vezet.

A kétezeréves kereszténységnek örök fundamentuma az Isten Fiának rövid élete marad és az évről évre megünnepeelt husvét annak a nagy Gondolatnak soha meg nem szűnő kinyilatkozása, amit Krisztus isteni szívében átértett és amelyért önként vállalta a gethsemani kelyhet, megkínzását, megcsufolását és keresztrefeszítését.

Ez a gondolat pedig az, hogy az Isten által alkotott világrendben örökké megvan a feltámadás jutalma minden igaz, jó, szép, nemes és nagy számára és elsősorban megvan a feltámadás reménye az elnyomottak, a megaláztatottak, a kicsinyek, a szegények, az elhagyottak részére.

Kétezer év óta nemcsak husvétkor, de napról-napra — óráról órára megismétlődik a krisztusi igazság, a sötétségbe taszítottak örökös fátylafénye. Husvét napján azonban fényességes diadalát ünnepli ez a gondolat, mely a mennybeszálló, glóriás világgá váltott töviskoszorúval összekötött az emberiséget Istenével annak jeléül, hogy az igazságtalanul megaláztatottak megdicsőülése Isten akaratára.

Kulturánkat, felfogásunkat, civilizációnkat céljainkat — bármilyen vonatkozásban sem tudjuk ma már másképp elképzelni, mint krisztusi, keresztényi alapon.

A krisztusi gondolkodás tette meg a keresztény népeket a világ többi vezetőivé, ámde a krisztusi gondolat számátalan visszaélést történt és egyesek úgy, mint nemzetek nagyon sok halálát bünt követnek el a keresztrefeszített Jézusban testet öltött Isteni akarat ellen.

Nekünk azonban, akik ma megaláztatunk, akik évek hosszú sora óta üritgetjük a megpróbáltatások keserű poharát — a husvét isteni gondolata elsősorban nekünk, a kicsinyeknek, a szegényeknek és elhagyottaknak szól.

A mi életünk itt a messze idegenben nagyon hasonlít a tengerre kitett kis hajóhoz, amelyet hol Északnak — hol Délnek dobál a vihar és ember legyen a talpán, aki megtalálja az irányító helyes utmutatását, amely bizonyosan a parthoz vezet bennünket.

Az óhaza szeretetével, a régi kötelekhez, emlékekhez való ragaszkodással, az új ország viszonyaival és azzal a gondolatokkal való megbarátkozással küzdünk, hogy előbb-utóbb ugyanis menthetetlenül beleolvadunk minden értékünkkel vagy értéktelenségünkkel együtt abba a környezetbe, amelyhez sorsunk, existenciánk mostantól kezdve köt bennünket.

Akkor, amidőn nem tudjuk szívünk szeretetét megtagadni, sajnását elcsendesíteni az elvesztett hazával szemben s amikor igyekszünk jó, de mégis nehéz szívvel beleilleszkedni az új haza társadalmába, amikor az ó és új haza két különböző pózfusa között Északról—Délre és Délről—Északra hullámszél egész életünkben, van még egy harmadik világtáj is, ahonnan új szelek fujdogálnak és új antikrisztusok próbálnak bennünket az örvénybe rántani: a nemzetközies tábor az, amely egyformán meggyalázza régi és új köteleinket, de meggyalázza magát a legszentebb krisztusi gondolatot is, egyszóval elvesz tőlünk mindent: hazaszeretetet, existenciát, a becsületes munka jutalmába vetett reményt, a megaláztatásra következő feltámadást, helyébe ürességet, erkölcsi lezüllést, cinizmust és oktalant, elérhetetlent, hazug ábrándok delibábját tartja a szemünk elé.

A SZERETET MEGNYILATKOZÁSA

IRTA: SZABÓ MARIA

Lukács: II, 11—51.

Szeme még ragyog a vitaközgyönyörűségétől. De napbarnított keskeny lábára már gyermeki engedelmséggel igyekszik lépést tartani a szüleiével.

A nap már lefelé indul a szent város felett. Sietniök kell, hogy idejében elérjék a kis mezai kunyhót. Mert a pusztában virrasztanak a sakálók és Mária nem szívesen töltene szabadban az éjszakát.

József, a kiállott ijedség miatt még most is korholva, de atyai büszkeségét el nem fojthatva kérdezi:

— Hogyan mertél beszédben elegyedni az Irástudókkal? Hiszen alig töltötted be a tizenkettedik évedet!

A gyermek most sem felel mást, csak azt, amit bent a templomban, a szakállukat simogató Vének előtt mondott nekik:

— Miért kerestek? Nem tudjátok, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom?

József komolyan néz a fiura. Mária magához öleli gyermekét. Ugy haladnak lefelé a lejtőn.

De, amint anyja szorongó kérdése szavak nélkül is áthallatszott volna a fiu szívébe: Jézus megáll egy pillanatra.

— Igen, és épen akkor zavaratok meg, mikor feladtam nekik az egyetlen kérdést, amelyben benne van az elme minden bölcsessége és a szív minden érzése.

Mária lenéz reá s a fiu felemeli tiszta kék szemét. Megsimogatja anyja kezét és derűtlen folytatja:

— Azt hiszem, nem is nagyon bánták, hogy értem jöttem. Aligha tudtak volna megfellelni nekem. Pedig én mindig csak ezt kérdezem, míg e világban kell járnom. És az életem erre az egy kérdésre lesz örökös felelet.

Lehelet-halkan könyörög az anyja:

— Nem mondanád meg nekünk: mi a te örök kérdésed?

Szívére tett kézzel szeliden mondja Jézus:

— Mi a szeretet?

— Mi a szeretet? — kérdezi utána Mária és átjárja a szorongás, mint mindig, ha csodálatos gyermeke csodálatos beszédet hallgat.

Jézus megbotlik. Mindig felé néz, nem látta meg az út éles követét.

József ijedten ragadja meg az előrebukót. Vonná magával. De a fiu megáll.

— Siessünk fiam, — sürgeti Mária is. Azonnal leszáll az éjszaka s a kunyhó még messze van.

— Várj egy kicsit anyám ... A lábáról csorgó vért le, sem törülve, feszegeti a követ. S mi-

A szegény, minden kálváriát megjárt magyar keresztényi lelke bizony nagy tétován úszik a sötét vizek felett és nem tudja, melyik világitótorony sugarai mögött talál igaz menedéket, kenyeret és vizet, szerető jó szót és melyik világgóság mögött kalózkodhat, akik testi-lelki javaiból kifosztják — aztán a sorsára hagyják.

A különböző világtájak vizein vagy rónáin botorkáló magyar léleknek vezetőre van szüksége, olyan vezetőre, akiben megbízhat, aki enyhülést ad neki a fáradság után. Ki lehetne biztosabb, hatalmasabb, erősebb vezére és utmutató csillaga a mi árva lelkünknek, mint a feltámadott Istenember? Hol találhatunk igazabb menedéket, üdítőbb enyhülést, mint a kereszténység évezredek tanáiban! A kereszténység pedig arra tanít

A Népszövetség pálfordulása

MAGYARORSZÁG A KÜSZÖBRŐL A TANÁCSTEREM KÖZÉ: PÉBE KERÜLT. HOGY MÉRKÖZNEK A KÜLÖNBÖZŐ NEMZETEK KÜLÖNBÖZŐ MATADORJAI?

Winnipeg, április 3.

A Népszövetségről általában nem volt jó véleménye a magyaroknak. A gondolat maga lehetett szép és ideális: állandó parlamentet alkotni, ahol különböző nemzetek nyíltan elmondják egymás előtt panaszait és kívánásait, de ez az alakulat a legutóbbi idők inkább úgy festett, mint a háborúból — önhibájukon kívül — győztesen ki került hatalmak aeropája, amely egy második Szent Szövet

séggel akarta állandósítani a háborus egyensúlytalanságot Európában és a többi kontinens népeivel között. Volt idő, amikor a Népszövetség bukását jósolták és ez a jobbsorra hivatott intézmény közel volt a csődhöz — ez a körülmény és az európai közvélemény kijózanodási folyamata lehetett az oka annak, hogy a Népszövetségben is nagy változások állottak be.

Apponyi mondotta a legutóbbi összejövetelen, hogy:

MAGYAR NAPOK A NEMZETEK PARLAMENTJÉBEN

Genf, március 9

Hiába üléseznek a népszövetség urai állandóan vasárnapi nagyképpel, lakkeppel, szalonkabátos emelkedettséggel, az ó kalendariumukban is vannak bizonyos hétköznapiak. Sok-sok szürke hétköznapi s kevés, igen kevés pirosbetűs ünnep. Ilyen dátum volt, annakidején Németország bemerítése a népszövetség szentszínűsége, — s ilyen a most péntek délutáni is, az optánször tárgyalásának vége, mely végleges döntést ismét nem hozott terítékre ugyan — népszövetség, hiába: népszövetség.

— Lehetnek kicsiny és hatalmas országok tagjai a Népszövetségnek, de igazság tekintetében nem lehet különbség a gyenge és az erős nemzetek között.

A Népszövetség felfigyelt a nagy magyar államférfiu szavára és újabb — mintha mégis más szelek kezdenének fujdogálni a díszes genfi csarnokokban.

A magyar-román birtokvita és a szentgotthárdi géppuskainciéns népszövetségi tárgyalásait — táviratok alapján — már megírta a Kanadai Magyar Ujság. Azóta néhány hét eltelt és sok részletes és színes leírás került a kezünkbe, amelyek közül kiválasztottuk a legérdekesebbet, amely talán legjellemzőbben tükrözi vissza a genfi palota hangulatát és levegőjét. Az alábbi tudósítást Megyery Ella, a kitűnő budapesti újságíró írta a „Magyarország” című napilap számára.

bennünket, hogy szeressük, becsüljük meg egymást, adjuk meg Istennek, ami az Istené, a császárnak, ami a császáré, röjjük le tartozásunkat egyfajta testvéreinkkel és vendéglátó polgártársainkkal szemben, tiszteljük új országunkat, de sohasse fedjük el a régit sem, segítsük a jót és harcoljunk a rosszal, és ne legyünk hitetlenek, hanem hívők.

Higgyünk abban, hogy a világ örökös hullámszóllékében Isten akarata az egyetlen szilárd támasz, Isten pedig megszületett fiát áldozta föl előttünk örökös példázatnak arra, hogy a jászolban született, a véresrevert, megaláztatott és megcsúfoltatott Gondolat harmadnapra áttörte sziklasírtját és a mennybe, Istenhez emelkedett.

Iség! — Magyarországot, azon S. D. N. égíszé alá, melynekiban ténylegesen bevonultatta a dáig csak a küszöbön kuporgott.

AMIKOR BRIAND ÖSZINTE

A csütörtöki párharc után, amelynek utolsó menetében Titulescu már személyében is ki kezdte a magyar igazság bajnokát, úgy hogy Apponyi gróf végül is tiszteletreméltó korát volt kénytelen maga elé tartani, mint védőpajzst — teljes volt a tájékoztatatlanság.

A nagy hallt még a vacsoraidő sem tudta kiséperni, mert fent Drummond főtitkár szobája — a fő-főszentély, melynek biztos fedezékébe csak a legválságosabb pergőtűzben ássák be magukat a világ hadvezérei — még mindig világgóságban izzott ez a világgóság elhomályosította az egész helyzetet.

Valami fő-forr ott fenn — ezt mindenki tudta — de mi de mi?

A genfi boszorkányfuzekának — bármennyire is véka alrejtsek — mindig vannak titkok zárai, ellenőrizhetetlen szlepei és rései, ahol egy kis hírgőz kisustorog, — most azonban szorosan le volt forrasztva fullasztva minden s ötvennégy ország éhes sajtója hiába tátozott a nagy urak asztaláról lehulló morzsák után.

Péntek délelőtt, mikor az ülést folytatták, az egész terem egyetlen kérdőjelként meredt az angol Chamberlainre, aki valószínűs liral dallamvággyal kezdte ... hogy az ő ereje már mennyire kimerült a tanácsadásban.

hogy kilencszázhuszonhárom óta ez a kérdés mennyire megmérgezi közvetlenül a két szomszédállam, közvetve Európa békéjét s hogy mennyire fáj az ő szívének, hogy még most is ott tartunk, ahol szeptemberben s

a két ország azóta sem próbált egymás felé aranyhidat verni.

JE SUPPLIE ...

Es itt — az angol külügyminisztérium ura — előhúzza zsebéből a román-magyar döntő bíróság két új, semleges taggal való kiegészítésének ötletét, — amiről a népek fogalma se volt, ami végre kivezet az útvesztőből, csak fogadjátok el gyorsan, egyhangulag, nem mint a szep-temberi előterjesztést, amivel olyan csunyan leszavaztatok ...

A beszéd, amivel Briand az álláspontot a magáévá tette, egyike volt a legszebb, legmélyebb, legmeggyőzőbb szónoklatoknak, amit a palota anyai szöbhullamtól csapdosott falai csak valahallottak. Nem olcsó hatásvadászat volt ez, hanem belső hévtől fűtött, hol elmélázó, hol oktató, hol fenyegető szuggeszólgazi briandi „grand discours.”

Az elhanyagolt külsejű, bóbémfrizurájú elnök szinte megszipul és átmenesül saját szavainak aranyfürdőjében. Arca, szeme fiatalos tüzből ragyog, mikor a béke sérthetlenségéről beszél ... Majd leejti a hangját s kicsit fáradt, kicsit keserű, kicsit gunyos és lecsikinyló legyintésében benn rejlik a pártvezér annyi tapasztalata, a politikusi és államférfiu annyi-annyi csalódása, kiábrándulása:

— Mit ér el a két nemzet, ha visszautasítja ajánlatunkat. De monstrálni fogja a tanács tehetetlenségét? Micsoda diadal, micsoda győzelem lesz az számunkra és a világ számára? ...

Titulescu, az oláh külügymin-

ameddig maradhatok. És elme-nyek, mikor indulnom kell.

Mária felsikolt:
— Hová megy? És ki vagy te, gyermekem?!

A felhő földig a fiu mögé ereszkedett már. Világöléslelés tárult két karja ráfeszül a teljesen kialakult kereszt száraira. Most, mintha mindkét lábán és mindkét tenyerén sötétlenék vérfolt ... Feje lehanyatlak a közelgő szenvedés és üdvösség megérzésében. Hangja muzsikál, mintha mennyei zene töltene be a pusztát:

— Hová megyek? Oda, ahová az én atyám akarja ... És ki vagyok? Hát még te sem tudod, anyám? Én vagyok a Szeretet!

Mária a porba hull.

A ragyogás elhal az égen. Közelgő vihar vaksötétje ereszkedik le körülöttük. De az asszony még így is a szemére szűrítja az egyik kezét, míg a másikkal a fiu után tapogat. Mert úgy látja, hogy a kereszt szárnyakká változott. És felrepitette fiát a felhők felébe ...

Megkönnyebbülten sóhajt fel, mikor végre átöltheti a gyermeke lábát.

Jézus vértó keze az anyja fejére hull.
— És távolbanzó szeméből leoldódik egy tiszta, nehéz könny csepp.

